

tip javne građevine širi se cijelim područjem Carstva, pa ih je u pravilu imao gotovo svaki grad; kod nas su ostaci ant. bazilike sačuvani u Zadru.

Po uzoru na rim. bazilike grade se od IV. st. veće kršć. crkve. Dok su ranije bazilike mogle imati i dvije osi, kod kršć. se bazilike utvrđuje kao osnovna orijentacija smjer Z—I. Kršć. bazilika ima najčešće tri broda (*naves*), odijeljena stupovima, te galerije iznad bočnih brodova. Apsida je polukružna ili četvrtasta izbočina u osi srednjega broda od kojega je odijeljena lukom (*trijumfalni luk*). U apsidi se nalazi oltar, a ispred nje prostor s niskom ogradom za pjevače (*schola cantorum*). Poslije se iznad oltara podiže kameni pokrov na stupovima (*ciborij, tabernakul*), a u srednjemu brodu, uz pjevalište, propovjedaonica (*ambon*). Poprečni brod (*transept*) umeće se između apside i brodova te crkva dobiva tlocrt latinskoga križa. *Prothesis* (prostorijska za pripremanje žrtvenih darova) i *diaconicon* (prostorijska za čuvanje crkv. ruha) pojavili su se kao dodaci na ist. strani svetišta; iz njih se, prema nekim danas prihvaćenim mišljenjima, od V. st. u Siriji, a od VI. st. i na Zapadu, razvijaju apside na bočnim brodovima. Na ulazu u baziliku nastaje unutrašnje dvorište (*narteks*) kao prostor za katekumene; ispred ulaza nalazi se *atrij*, usred kojega je obično zdenac. B. je najčešće pokrivena ravnim stropom, redovito drvenim, koji je katkada kasetiran. Kao proširenje bazilikalne gradnje javljaju se tornjevi okrugla, kvadratična ili poligonalna oblika. Za potrebe kulta, međutim, već od početka se javljaju dvojne bazilike (*basilicae geminae*), crkve s krstionicom (*baptisterijem*), *katekumeneum* te palače klera ili biskupa. Građevine najčešće tvore sakralni kompleks koji je u pravilu aksijalno grupiran.

Na području Hrvatske javljaju se dva glavna tipa ranokršć. crkava: crkve bez vanjskih izbočenih apside na području Istre i Kvarnera i tip tzv. kompleksne bazilike, koja se u pravilu pojavljuje izvan gradova. Kod toga tipa bazilike svi su sakralni prostori zatvoreni unutar jedinstvenoga perimetra.

Posebno mjesto među ranokršć. lokalitetima ima Salona (Solin), gdje su otkriveni ostaci nekoliko bazilika unutar i izvan gradskih zidina. U centru ranokršć. Salone nalazi se kompleks veličanstvenih bazilika, među kojima se ističe dvojna b. (*b. urbana*). Sjever. trobrodna b. služila je potrebama kulta, juž. je više puta pregrađivana; iz nekadašnje longitudinalne tro-

V. BEČIĆ, *Autoportret s polucilindrom*. Zagreb, Moderna galerija



brodne bazilike razvila se poslije u složeniji tip križne bazilike. Obje su bazilike bile povezane zajedničkim narteksom. Također su otkriveni osmerokutna krstionica, katekumeneum, biskupska palača i druge građevine. Na području Salone E. Dyggve je otkrio dvije crkve (u episkopalnom kompleksu i na Marusincu) koje su bile bez krova (*b. discoperta*). Izvan gradskih zidina podignute su tri bazilike na ranokršć. grobljima na Marusincu, Kapljuču i Manastirinama. Najstarija salonitanska b. je b. »pet mučenika« u Kapljuču, dok je na Marusincu bila dvojna b. Važno ranokršć. nalazište je Poreč (Parentium) gdje je otkrivena velika trobrodna b. iz V. st. Jednostavna je pravokutna oblika bez apside a u svojem ist. dijelu imala je supselije. Na istomu položaju sagrađena je u VI. st. ranobiz. → *Eufrazijana* koja je do danas sačuvala svoj izvoran izgled. Značajni objekti ranokršć. crkvenoga graditeljstva nađeni su na Velom Brijunu, u Vrsaru, Puli i Nezakciju (dvojne bazilike), Betiki u Istri, Novalji na Pagu, Bilicama kraj Šibenika, Srimi kraj Šibenika (dvojna b.), Stobreču, Sutivanu na Braču i na Koločepu.

LIT.: Č. Truhelka, *Starokršćanska arheologija*, Zagreb 1931. — E. Dyggve, *History of Salonitan Christianity*, Oslo i London 1951. — M. Prelog, *Poreč, grad i spomenici*, Beograd 1957. — B. Marušić, *Kasnoantička i bizantska Pula*, Pula 1967. — N. Cambi, *Neki problemi starokršćanske arheologije na istočnoj jadranskoj obali*, Materijali, XII, Zadar 1976. — M. Suić, *Grad na istočnom Jadranu*, Zagreb 1976. — D. Rendić-Miočević, *Salonitana Christiana (III), O salonitanskim primjerima »crkve bez krova«*, Fiskovićev zbornik, I, Split 1980. — A. Šonje, *Bizant i crkveno graditeljstvo u Istri*, Rijeka 1981. J. Bil.

BEBAN, Breda, slikarica (Novi Sad, 24. XII. 1952). Završila Akademiju u Zagrebu 1976 (Š. Perić). Od 1983—85. suradnica Majstorske radionice Lj. Ivančića i N. Reiserera. God. 1984—85. studira na Hochschule der Kunst u Berlinu. Izraziti predstavnik tzv. transavangarde; slika kompozicije ironičnih sadržaja, karikiranih i dekorativnih oblika i intenzivnog kolorita (*Papagaji*, 1980; *Zmijin trik*, 1981; *Prošlu noć nisam mogla spavati*, 1982). Performance uvodi u svoju umjetničku aktivnost 1983, a od 1985. gotovo u cijelosti se posvećuje video-artu što ga ostvaruje u autorskom partnerstvu s Hrvojem Horvatićem (*Meta*, 1986; *Primanje imena*, 1987; *Terirem*, 1988; *Geografija*, 1989; *Head in Hands*, 1991). Samostalno je izlagala u Zagrebu (1981, 1982, 1987, 1989), Trstu (1987), Berlinu (1988), Beogradu (1989), Londonu (1989).

LIT.: Breda Beban-Meta (katalog), Zagreb 1987.

Ž. Sa.

BEBRINA, lok. kraj Slavenskog Broda. Nalazi u Gornjoj Bebrini ukazuju na brončanodobno naselje. — U Donjoj Bebrini je župna crkva Marije Magdalene (1852) s baroknim predmetima dopremljenim iz požeške crkve Sv. Lovre. Sliku Sv. Vida rustično naslikao I. N. Debeljaković (1860).

BECCADELLI, Lodovico, polihistor (Bologna, 29. I. 1501 — Prato, 16. X. 1572). Školovao se u Bologni i Padovi, odrastao je u krugu libertinskog svećenstva renesansne Italije. Obavljao je različite službe, bio je odgajatelj, biskup i papinski nuncij. God. 1555. imenovan je dubrovačkim nadbiskupom. Obnovio je biskupsku palaču, restaurirao i dogradio jedno krilo ljetnikovca na Španu. Pisao je kronike i rasprave s područja arheologije i etruščanske umjetnosti, a izmjenjivao je pjesničke poslanice s Michelangelom kojeg je pozivao u Dubrovnik, gdje je na službu primio druge talijanske umjetnike (slikar Pellegrino Broccardo slika mu freske u ljetnikovcu i sliku Sv. Mateja u manirističkom stilu za dubrovačku katedralu). Njegove povijesne bilješke o Dubrovniku i Splitu (*Notizie storiche delle città Ragusa e Spalato*, rukopis u Parmi) nisu dosad proučavane. Kao dubrovačkog nadbiskupa portretirao ga je Tizian.

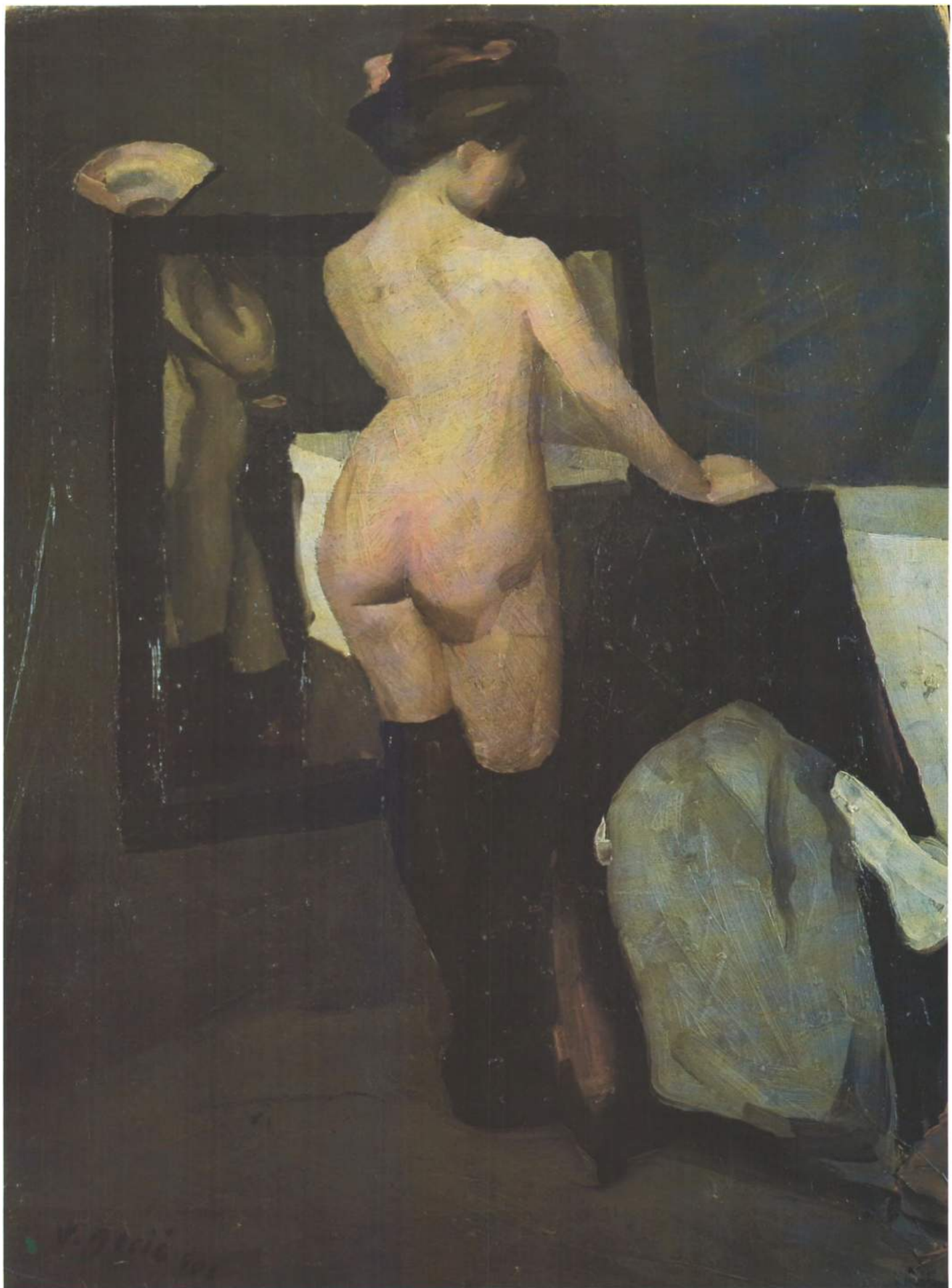
LIT.: N. Grujić, *Ljetnikovac Lodovica Beccadellija na Španu*, Peristil, 1969—70.

R.

BECIĆ, Branko, slikar (Sarajevo, 14. XII. 1923). Sin slikara V. Bečića. Završio je Akademiju u Zagrebu 1951 (V. Parać). Profesor na Školi primijenjene umjetnosti u Zagrebu do 1978. Izlaže od 1952. U mrtvim prirodama i interijerima rabi prigušenu ljestvicu boja, u pejzažima mu je kolorit slobodniji i svjetliji (*Iz luke*, 1960). Izlagao je s »Grupom 5« u Rijeci i Zagrebu 1957 (B. Bečić, A. Despot, Z. Gradiš, J. Poljan, Z. Slevec). Sudjelovao je na skupnim izložbama u Zagrebu, Opatiji, Skoplju, Ljubljani, Sarajevu i Frankfurtu i u radu lik. kolonije »Sava« u Slavanskomu Brodu 1980. i 1981. Bavi se ilustriranjem i opremom knjiga. Samostalno izlagao u Zagrebu, Osijeku i Oslju.

Ž. Sa.

BECIĆ, Vladimir, slikar (Slavonski Brod, I. VI. 1886 — Zagreb, 24. V. 1954). Studirao je pravo u Zagrebu i polazio priv. slikarsku školu M. Cl. Crnčića i B. Čikoša-Sesije. Prekida studij i 1905. odlazi u München, gdje



V. BEČIĆ, *Akt pred ogledalom*. Osijek, Galerija likovnih umjetnosti



V. BECIĆ, *Mrtva priroda*. Zagreb, Moderna galerija

pohađa priv. tečaj kod H. Knirra. Na Akademiju je primljen 1906, završava tečaj crtanja kod L. Hertericha i ulazi u slikarsku klasu H. F. Habermanna, čiju su školu između 1905–10. polazila sva četvorica pripadnika tzv. Münchenskoga kruga (Račić, Kraljević, Becić, Herman). God. 1909. odlazi u Pariz. Upisuje se na Académie de la Grande Chaumière i radi kao crtač u časopisu »Le Rire«. U Zagreb se vraća 1910, priređuje prvu samostalnu izložbu i produžuje u Osijek, gdje ostaje do 1912. God. 1913. prelazi u Beograd i ubrzo potom dobiva mjesto nastavnika crtanja u Bitolju. Nakon izbijanja I. svj. rata nalazi se u srp. vojsci i s njom se povlači preko Albanije 1915. Krajem godine prelazi s otoka Krfa u Rim, a potom u Pariz. Kao dopisnik i ratni slikar časopisa »L'Illustration« odlazi 1916. na solunski front, gdje ostaje do kraja 1918. God. 1919. dolazi u Zagreb i priređuje drugu samostalnu izložbu. Odlazi u Blažuj kraj Sarajeva, gdje gradi atelje i živi do 1923. God. 1924. postavljen je za nastavnika na zagrebačkoj Akademiji na kojoj je bio profesor do 1947. Bio je član JAZU od 1934.

Najraniji Becićevi radovi nastaju za vrijeme Münchenskoga školovanja a s djelima J. Račića i M. Kraljevića čine kompleks hrv. slikarske moderne. Stilistički nose značajke tradicije i novoga, suvremenoga Münchenskog akademizma (Habermann), Leiblova osebnijega realizma i manetovske rekapitulacije Goyina i Velázquezova slikarstva, što se očituje u određenom »konstruktivnom« stavu prema slici. U tim godinama slika studentske polufigure, portrete i aktove a odvažuje se i na složenije kompozicije (*Akt pred ogledalom*, 1906; *Ženski akt s novinama*, 1907; *Djevojka kod stola*, 1907). Potpunost sinteze Becićeva talenta iz Münchenskog razdoblja očita je na *Portretu M. Kraljevića* (1908), *Autoportretu s polucilindrom* (1909) i *Mrtvoj prirodi* (1909). Boravak u Parizu omogućio mu je da u potpunosti upozna Manetovo slikarstvo i otkrije Cézanneovo, što je bilo važno za njegova kasnija opredjeljenja. Ona su započeta u Osijeku (*Klasija*, 1911), nastavljena i prekinuta u Bitolju. Razdoblje 1915–18.

ispunjavaju crteži i akvareli ratnoga ciklusa koji imaju prije svega kulturnopovijesnu vrijednost. Nekoliko radova iz 1918 (*Autoportret*, *Côte d'Azur*, *Kraj Nizze*) najavljuju kraj prekinutoga razvitka, vraćanje Münchenskim i pariškim idealima, ali s novim životnim i slikarskim iskustvom. Najprije se uočava izravno približavanje Cézanneu (*Autoportret*, 1920), a zatim sve naglašenije geometrijsko strukturiranje motiva, snažne voluminoznosti oblika i ugašene tonske game bez vidljivih poteza kistom. To je razdoblje Becićeva neoklasicizma, osobna elaboracija opće situacije »poslije kubizma« i razvoj prema sintetičnosti, purificiranom Ingresu (*Planinski pejzaž s potokom*, 1923; *Mirjana*, 1926; *Portret I. Meštrovića*, 1926). U toku 1927–28. pojavljuju se prvi znaci omekšavanja strogoga, strukturalnoga shvaćanja oblika, sve je važnija uloga boje i vidljivoga traga slikarove ruke. Na prijelazu desetljeća, osobito u bosanskim pejzažima, posve je prevagnulo intenziviranje slikarskog pigmenta i rukopisa te neposredno obraćanje motivu. Taj egzaltirani realizam, hedonistički bujan i slikarski virtuozan, produžio se kroz čitavo četvrto desetljeće, po broju naslikanih djela najbogatije Becićevo razdoblje. Potpuno rasvjetljavanje palete i tonsko-koloristički pristup s još prisutnim odjekom voluminoznosti oblika može se pratiti u pejzažima (*Zlarin*, 1931; *Šibenik*, 1932) i portretima (*Portret moje žene*, 1933; *Portret kćerke sa šeširom*, 1936). U drugoj skupini figuralnih motiva (*Ribar*, 1932; *Dječak s kukuruzom*, 1934; *Seljaci ručaju*, 1935) postignut je stanoviti monumentalizam, građen širokim namazima boje i karakterističnim tonskim grafizmom. Slijedi skupina aktova u kojima B. postiže najvišu stilsku sintezu svoga slobodnog, tonskog realizma. Najdalje je u ekspresiji otišao u slikanju pejzaža i mrtvih priroda. Slikani nesuzdržanim zamahom geste, nošeni intenzivnom vizijom, preobraženi u stanje više stvarnosti ističu se *Bosanski pejzaž* (1932), *Ispod Trebevića* (1932), *Mrtva priroda s rakovima* (1933) i *Konjic I* (1935). Do kraja desetljeća slika pejzaže iz Hercegovine i kompozicije u

kojima se malo-pomalo smanjuje prvotna impulzivnost. Ratne godine vezale su Becića za rad u ateljeu i u bližjoj okolici Zagreba, pa je to razdoblje bez značajnijih stilskih mijena. Ipak, u mrtvim prirodama učinjen je pomak koji je karakterističan za njegove kasne godine. S palete se gubi smeđi ton u korist širih maslinasto-srebrnih planova i površina diskretne modulacije, koje unose u djelo atmosferu i utapaju male stvari u osebniju poeziju čiste slikarske vidljivosti (*Mrtva priroda*, 1942; *Vrganji*, 1943; *Snježnice*, 1945). Sužavanje tonske skale, sve mekše i lazurnije slikanje motiva, ujednačeni ritam planova boje znače blagi povratak vlastitim sezanističkim vrlinama (*Portret bake*, 1944; *Rakovi*, 1946, *Djevojčica s lutkom*, 1947). I dok je bio načas zahvaćen tendencioznim realizmom, B. mu je pokušao prići lapidarno sezanistički (*Jablanica*, 1949) ili je stigao samo do crtačkoga kostura herojskog motiva. Posljednja njegova slika, *Trešnje u Blažuju*, 1952. nije samo sezanistička, već i otvoreno cézan-neovska. U kontinuitetu moderne hrv. umjetnosti, na prijelazu stoljeća, slikarstvo V. Becića otvorilo je (uz Račićovo i Kraljevićevo) novo razdoblje. Još 1909. A. G. Matoš uočava njegovu nadarenost i novu problematiku slikarstva, upućenu isključivo prema samostalnim vrijednostima slike. M. Krleža dao je (1931) prvu razdiobu Becićeva dotadašnjega rada. To je trenutak kada je u punom naponu djelovanje »Grupe trojice« (Babić, Becić, Miše) i njihova poetika »čistoga slikarstva« realističke i kolorističke orijentacije. U knjizi *Umjetnost kod Hrvata* (1943) Lj. Babić stavlja naglasak na prvo, Münchensko razdoblje kao nenadmašenu odrednicu u redosljedu Becićevih sretnijih i manje sretnih faza. Njegovim djelom osobito se bavio M. Peić. — Samostalno je izlagao u Zagrebu i Osijeku, a studijske i retrospektivne izložbe priređene su mu u Zagrebu, Beogradu, Slavanskom Brodu i Osijeku.

BIBL.: *Uspomene*, Savremenik, 1931, 11; *Sjećanje na Račića i Kraljevića*, HR, 1935, 8.

LIT.: A. G. Matoš, Djelovi s umjetničke izložbe, HS, 1909, 9–10. — J. Miše, Naša likovna umjetnost, Književna republika, 1924–25, 4. — Lj. Babić, Pioniri našeg slikarstva, Svijet, 1928, 26. — M. Krleža, O Vladimiru Beciću, HR, 1931, 1. — Lj. Babić, Umjetnost kod Hrvata, Zagreb 1943, str. 207–214. — M. Peić, Vladimir Becić (katalog), Zagreb 1957. — T. Maroević, Na kušnji vremena, u: knjizi: Polje mogućeg, Split 1969. — B. Gagro, Slikarstvo minhenškog kruga (katalog), Zagreb 1973. — V. Maleković, Grupa trojice (katalog), Zagreb 1976. — M. Peić, Vladimir Becić i akvareli (katalog), Slavonki Brod 1981. Z. Ru.

BEDEKOVČINA, selo u Zagorju. Brežuljkast kraj JZ od Zlatara, blizu rijeke Krapine, bio je od 1267. posjed porodice Bedeković. Selo se sastoji od *Gornje* i *Donje Bedekovčine*. Na slikovitu brežuljku u Gornjoj Bedekovčini stoji jednokatni dvorac, građen 1740–50, jedan od najljepših zagorskih dvoraca; pačetvorinastoga je tlocrta s tornjićem uvrh strmoga krovišta. Unutrašnjost mu je razvedena oko velikog predvorja i stubišta s kamenom perforiranom ogradom. U Donjoj Bedekovčini stoji jednokatna, tlocrtno pačetvorinasta kurija iz 1780. s kućnom kapelom, ugrađenom kao zidni ormar. Obje se građevine ubrajaju među vrijedne primjere zagorske barokne arhitekture. Župna crkva Sv. Barbare (u Komoru), pregrađena 1778, jednobrodna je kasnobarokno-klasicistička građevina, nadsvođena kasetiranim kupolom nad svetištem. Ima kasno-barokno-klasicističke oltare i propovjedaonicu iz 1786, a među zlatarskim predmetima kalež s emajliranim sličicama iz 1713 (dar Gabrijela Bedekovića i Emerika Eszterházyja).

LIT.: V. Marković, Barokni dvorci Hrvatskog zagorja, Zagreb 1975. — D. Baričević, Pregled spomenika skulpture i drvorezbarstva 17. i 18. st. u središnjem dijelu Hrvatskog zagorja, Ljetopis JAZU, 1978, 78, str. 579–580. — J. Komorčec, Bedekovčina 1727–1977. Ljetopis župe i mjesta, Bedekovčina 1977. — M. Obad-Ščitaroci, Dvorci i perivoji Hrvatskoga zagorja, Zagreb 1991. A. Ht.

BEDEKOVIĆ, Kamilo, građevinski inženjer (Zagreb, 3. VII. 1839 – 19. IX. 1915). Diplomirao na Visokoj tehničkoj školi u Beču. God. 1861–69. bio je predstojnik gradskoga građevinskog ureda u Zagrebu, suradnik na prvomu urbanističkom planu Zagreba, 1865, a od 1875. nadinženjer Vlade u Zagrebu (vodio asanaciju štete od potresa 1880. i obnovu Zagreba). Zaslužan je za unapređenje tehničke službe i građevinarstva u Hrvatskoj.

BIBL.: *O postanku i djelovanju obrtničkog društva u Zagrebu*, Zagreb 1866; *O razviku građevina u Kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji za posljednjih 50 godina*, Vjesti Društva inženjera i arhitekata, 1891, 4.

LIT.: Životopis jubilara Kamila Bedekovića, kr. tehničkog savjetnika, Vjesti Društva inženjera i arhitekata, 1899, 4. — J. Stanisavljević, Spomen-knjiga na proslavu 25-godišnjice opstanka Društva inženjera i arhitekata, Zagreb 1903. L. D.

BEDEKOVIĆ, Milka, slikarica (Zaprešić, 30. IV. 1883 – Zagreb, 2. V. 1977). Polazila je priv. slikarsku školu M. Cl. Crnčića u Zagrebu 1904. i



BEDEKOVČINA, dvorac

Académie Julian u Parizu 1906 (F. Schommer). Vodila je Atelje za narodne motive na Zemaljskoj stručnoj školi u Zagrebu 1908. Pohađala je Kunstgewerbeschule i priv. slikarsku školu M. Heymanna u Münchenu 1909/10. Predavala ručni rad i crtanje na Učiteljskoj školi u Zagrebu 1919–38. Slikala je motive iz okolice Zagreba i portrete (*Portret Belgijanke*, 1906; *Portret Vilme*, 1907; *Majka*, 1934).

Njezina sestra *Vilma* (Zaprešić, 30. IV. 1883 – Zagreb, 18. III. 1976) predavala je vezenje, nastavu kroja i šivanje na Ženskoj stručnoj školi u Zagrebu 1918–43. Zajedno su izvezle zastavu Vatrogasnog društva u Lomnici 1930. Živjele su u Zagrebu i u kuriji Lomnica u Turopolju.

LIT.: V. Huzjak i A. Simić Bulat, Susreti s Lomnicom (katalog), Velika Gorica 1968. Ž. Sa.

BEDENGRAD, ruševina burga u Krndiji kraj sela Gradac, JZ od Našice. Sačuvana ulazna kula s gotičkim arhit. detaljima, djelomično građena od klesana kamena; klesancima su pojačani i uglovi. Spominje se od XIV. st. kao vlasništvo Gorjanskih.

LIT.: Z. Horvat, Bedengrad – Našice, Vijesti MK, 1977, 4.

BEDENICA, selo u blizini Zeline. Na brežuljku župna crkva Svih Svetih, vjerojatno iz XIII. st. Ima zvonik nad pročeljem, debele zidove poput obrambenih bedema, potpornjake, gotički nadsvođeno svetište te romanički okrugli otvor (*oculus*) iza gl. oltara.

LIT.: L. Dobronić, Po starom Moravču, Zagreb 1979.

BEDENKO, Vladimir, arhitekt (Zagreb, 14. X. 1943). Diplomirao na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu (1967) gdje je i doktorirao (1986). Od 1970. radi na istomu Fakultetu gdje je od 1991. profesor. Bavi se poviješću arhitekture.

BIBL.: *Križevci urbanistički razvoj*, Glasilo Arhitektonskog fakulteta, 1975, 3; *Čitanje grada*, ČIP, 1981, 6; *Zagrebački gradec, kuća i grad u srednjem vijeku*, Zagreb 1989; *Gradec – osnivanje i gradnja jednog europskog grada*, u: Zlatna bula 1242–1992 (katalog), Zagreb 1992. R.

BEDNJA, selo u Zagorju, Z od Ivanca. Župna crkva Sv. Marije je jednobrodna, s polukružnim svetištem (1783) kraj kojeg je sakristija; zvonik se izdiže iz glavnoga pročelja. Barokno svetište podignuto je 1783, a iluzionistički naslikana pozadina oltara 1792. Gl. klasicistički oltar djelo je Matije Galla iz Ormoža. Orgulje je izradio mlet. orguljar Gaetano Moscatelli (1812). Kaleži su iz XVII. st., a nadgrobna ploča Gašpara Draškovića iz 1587. Pred crkvom je Nikola Zidić dao podići pil Sv. Marije (1672).

LIT.: D. Baričević, Pregled spomenika skulpture i drvorezbarstva 17. i 18. stoljeća u sjevernom dijelu Hrvatskog zagorja, Ljetopis JAZU, 1971, 75, str. 524–526. — I. Šaban, Orgulje mletačkog graditelja u Bednji, Vijesti MK, 1974, str. 63–69. — J. Meder, Orgulje u Hrvatskoj, Zagreb 1992. A. Ht.

BEDNJANEC, Ivica, crtač stripova (Zagreb, 1. VI. 1934). Diplomirao na Višoj grafičkoj školi u Zagrebu 1962. Prvi strip objavio je 1952. u listu »Petko«. Od početka 60-ih godina stalno je prisutan u hrv. stripu. Po vlastitu scenariju izveo je brojne stripove koje odlikuje siguran crtež i izvanredna likovnost. Ističu se serijali *Osmoškolci*, *Lastan* i *Genije* koji od 1968. izlaze u »Modroj lasti«, dok je od likova najpoznatiji Nježni. Serijal *Nježni robijaš* izlazi dvije godine u »Kerempuhu« i njemačkom »Pardonci« a *Nježni sport* u »SN reviji« od 1976. Objavio je knjigu stripova *Nježni sport*